

mere nøjeregnende, eller rettere sagt, naar den højtærede Minister fik Biskoppernes Svar ind, burde han have spurgt dem igen: Vil I ordinere, eller vil I ikke ordinere? Dette fremgaar nemlig slet ikke med Tydelighed af Svarene.

Med Hensyn til Forespørgselen til Menighedsraadene skal jeg endnu bemærke, at jeg er ganske uenig med den højtærede Minister i hans Bedømmelse af dens Resultat. Da Ministeren forelagde Lovforslaget, kom han i sin Tale ind paa en, lad mig sige, Undervurdering, for at bruge et mildt Udtryk, af de siddende Menighedsraad, som han henvendte sig til, idet han nemlig (Folketingstidende Sp. 4012) gjorde opmærksom paa, at Menighedsraadene „ifølge de Regler, der gælder for Valget til dem, og ifølge den Deltagelse, som der har været i disse Valg, ikke kan skønnes at give et fulgyldigt Udtryk for de folkekirkelige Medlemmers Mening hverken om dette Spørgsmaal eller om andre kirkelige Spørgsmaal“, men saa kom der den mærkelige Slutning, at til Trods for dette mente Ministeren dog at have en Støtte for Fremsættelsen af sit Forslag i Menighedsraadenes Afstemning. Mig forekommer det nu ganske øjensynligt, at Ministeren ikke alene ikke har nogen Støtte i denne, i alt Fald en meget svag Støtte, men at han har faaet et tilstrækkelig klart Vidnesbyrd om, at den store Majoritet af Danmarks Menighedsraad i Øjeblikket ikke vil have kvindelige Præster; de vil heller ikke have kvindelige Præster ansat i de omtalte Institutioner, selv om Majoriteten imod dette ikke er saa stor som med Hensyn til det første Spørgsmaal. Nu maa man indrømme — det maa man dog i det mindste her i Rigsdagen indrømme —, at hvad der er vedtagen Lov, bøjer man sig for som et Udtryk for det, den lovgivende Magt vil, og den lovgivende Magt har altsaa vedtaget en Menighedsraadslov, som gør Menighedsraadene til autoriserede Repræsentationer for de forskellige Menigheder, og man kan da ikke komme og sige, at Deltagelsen i Valget afgør, om det, de siger, er gyldigt eller ikke. Hvis man vilde vurdere Deltagelsen i de kommunale Valg eller de politiske Valg i en ældre Periode, da disse Valg endnu var nye i Befolkningen, paa samme Maade, som den højtærede Kirkeminister her vil, vilde man komme til et meget uheldigt Resultat. Jeg mener altsaa, man maa sige, at Svaret fra Menighedsraadene er ganske klart, men man

kan drage den Slutning af dem, naar man sammenligner dem med de Svar, som blev givet sidste Gang, der skete Henvendelse til Menighedsraadene, at de viser en Udvikling i Retning af Forstaaelse af, at Kravet om Kvindepræster har noget paa sig, med andre Ord, Modstanden er aftagende.

Endelig er der Henvendelsen til Biskopperne og til det teologiske Fakultet. Det fremgaar klart, at begge disse Institutioner kun har faaet det ene Punkt forelagt, nemlig de kvindelige Teologers Andragende. Svarene er da ogsaa præget deraf. Men det, som er det beklagelige, er, som jeg allerede har bemærket, at man ikke, naar man læser disse Bispevar igennem, kan faa en tydelig Opfattelse af, hvor mange af Biskopperne der vil ordinere; selv om de indrømmer, at Udviklingen gaar i Retning af Kvindepræster, er der ikke noget klart Udtryk for, om de vil ordinere — ja, vi kan tage Bishop Ostenfeld: han vil se paa Damen, om jeg saa maa sige, og høre, hvad hun er værd, og saa vil han svare til den Tid; et Par af Biskopperne svarer ganske klart, at de ikke vil ordinere, og det er til syvende og sidst dog den egentlige Hovedsag i dette Spørgsmaal. Det teologiske Fakultet, som jeg selv tilhører, har udtalt sig to Gange om dette og har ogsaa peget paa, at Ordinationen er et vigtigt praktisk Forhold at tage med i Betragtning, og at man ikke paa nogen Maade kan ønske, at der lovgives med Hensyn til den Slags Spørgsmaal.

Inden jeg gaar til selve det Lovforslag, som nu er fremsat af Ministeren, vil jeg blot med Hensyn til det principielle sige, at jeg fuldt ud staar ved, hvad jeg de to Gange har været med til at udtale i det teologiske Fakultets Erklæringer. Jeg kan ikke se, at der kristeligt eller ud fra et luthersk Standpunkt er noget principielt at indvende imod, at man faar kvindelige Præster indenfor de Institutioner, som maatte egne sig til kvindelig Betjening; jeg er endda overbevist om, at naar det drejer sig om Kvinder, der er særlig skikket til det, vilde det i visse af de Virksomheder, der er Tale om, virke som et afgjort Plus at have dem til Præster; hvis man f. Eks. havde en Kvinde som Mathilde Wrede f. Eks. til Arbejdet i Fængsler, er der ikke Tvivl om, at det vilde være et absolut Plus, og jeg tvivler ikke om, at Kvinder i mange Tilfælde overfor Kvinder vil kunne være bedre Sjølesørgere end Mænd. Jeg ved